

Η εορτή της μετακομιδής των ιερών λειψάνων του Αγίου Λουκά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Το διήμερο 28 και 29 Μαΐου, όπως κάθε χρόνο, πανηγύρισε ο υπό ανέγερση Ιερός Ναός του Αγίου Λουκά Αρχιεπ. Συμφερουπόλεως του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας επί τη μνήμη της μετακομιδής των ιερών του λειψάνων στην Ιερά Μονή.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος.

Ανήμερα της εορτής το πρωί τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία ιερουργούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος, ενώ στο τέλος εψάλησαν τα εγκώμια του Αγίου και ακολούθησε εντός του Ιερού Ναού Ιερά

λιτανεία της εικόνας και των λειψάνων του Αγίου.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ:

«Ἴδετε οἱ Χριστομάχοι, καί σύνε-τε οἱ ἀσεβεῖς· πῶς ἐκ γυμνῶν ὀστέ-ων, ἰάσεις πηγάζουσι;» ψάλλει σή-μερα ἡ Ἐκκλησία μας ἐπὶ τῇ με-τα-κομιδῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Λου-κᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερου-πό-λεως τοῦ ἱατροῦ καί θαυμα-τουρ-γοῦ, ἀπὸ τῆ Συμφερούπολη τῆς Κριμαίας στήν Ἱερά Μο-νή τῆς Παναγίας Δο-βρᾶ.

Καί καλεῖ καί προσκαλεῖ ὅλους ἐκείνους πού πολεμοῦν τόν Χρι-στό, πού ἀμφισβητοῦν τή Θεό-τητα καί τήν παρουσία του νά συνε-τι-σθοῦν καί νά συνειδητο-ποιή-σουν τήν πλάνη τους καί νά πιστεύσουν στόν Χριστό.

Ποιό εἶναι ὅμως τό ἐπιχείρημα τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ὁ ποιητής τῆς Ἐκκλησίας γιά νά τούς πείσει γιά τήν ἀλήθεια τῶν λεγομένων του; Ποιός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι θά πρέπει νά πιστεύ-σουν τή δύναμη καί τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ;

Τά ἐπιχειρήματά του δέν εἶναι λέξεις, δέν εἶναι λόγια, γιατί τά λό-για εὐκόλα ἀμφισβητοῦνται καί γρήγορα βρίσκουν ἀντίλογο. Τά ἐπιχειρήματά του εἶναι πράξεις, εἶ-ναι ἔργα, εἶναι θαύματα. Εἶναι τά θαύ-ματα τά ἀναρίθμητα, τοῦ τι-μω--μένου ἁγίου Λουκᾶ, τά ὁποῖα συμβαίνουν καθημερινά, χωρίς νά

περιορίζονται από τόν τόπο καί τόν χρόνο. Εἶναι οἱ θεραπείες ποικίλων ἀσθε-νειῶν πού ἐπιτελεῖ ὁ ἅγιος ἱατρός Λουκάς, ἀκόμη καί σέ ἀνθρώπους πού δέν τόν γνω-ρίζουν, ἀκόμη καί σέ ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν ἐπι-καλεσθεῖ τή βοή-θεια καί τή χάρη του. Εἶναι οἱ ἰάσεις, οἱ ὁποῖες ἐπι-τελεῖ ὁ ἅγιος καί θεραπευτής Λου-κάς καθημε-ρινά, καί ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή μας, διά τῶν ἀγίων καί χαριτοβρύ-των λειψάνων του, στούς ἀδελ-φούς μας οἱ ὁποῖοι προσ-τρέχουν σ' αὐ-τόν καί ζητοῦν νά τούς σώσει ἀπό τίς ἀσθένειες πού τούς ταλαι-πω-ροῦν.

Ὅλα αὐτά τά θαύματα, ὅλες αὐ-τές οἱ θεραπείες καί οἱ ἰάσεις πού προσφέρει ὁ ἅγιος Λουκάς, καί τῶν ὁποίων καθιστοῦν καί ἐμᾶς κοινωνούς οἱ εὐεργετηθέντες ἀδελ-φοί μας, ἀποτελοῦν τά ἀκα-τα-μάχητα ἐπιχειρήματα γιά τή δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Γιατί διαφορετικά «πῶς ἐκ γυ-μνῶν ὀστέων, ἰάσεις πηγά-ζουσι;» Πῶς ἀπό ὀστᾶ ξηρά καί νεκρά μπορεῖ νά πηγάζει ἡ ζωή;

Αὐτά τά θαύματα, τά πολλά καί τά ὑπέροχα, εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀληθείας τῆς πίστεώς μας, τῆς πίστε-ως στόν Χριστό χάριν τῆς ὁποίας ὁ ἅγιος Λουκάς ὑπέμεινε πολυώδυνα καί πολυετῇ βασανι-στήρια, φυλακίσεις, ἐξορίες καί δοκιμασίες, γιατί τό ἄθεο καθε-στῶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν μπο-ροῦσε νά ἀνεχθεῖ τήν πίστη στόν Χριστό καί ἐπεδίωκε μέ κάθε τρό-πο νά τήν ξεριζώσει ἀπό τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Δέν μπορούσε νά ἀνεχθεῖ τήν πίστη σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἐνοχλεῖτο ἀκόμη καί ἀπό τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τήν ὁποία ἤθελε νά ἔχει πάντοτε στό χειρουργεῖο ὁ ἅγιος Λουκάς γιά νά προσεύχεται καί νά ἀντλεῖ δύναμη πρίν νά ἀρχίσει τήν ἐπέμβαση στόν ἀσθε-νῆ του.

Καί αὐτή ἡ εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἀπο--τέλεσε ἀφορ-μή νά ἀρχί-σουν οἱ διώξεις τῶν κυβερ-νώ-ντων ἐναντίον του, διώ-ξεις τίς ὁποῖες ὁ ἅγιος Λου-κάς, ὁ διάσημος αὐτός καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς καί ἀργότερα ἐπίσκο-πος, ὄχι μόνο ὑπέ-μεινε μέ καρτερία καί γεν-ναι-ότητα, ἀλλά ἔφθασε καί στό ση-μεῖο νά ὁμολογεῖ «ἀγάπησα τό μαρτύριο». Γιατί τό μαρτύριο πού ὑπέμεινε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χρι-στοῦ τόν ἐξάγνισε καί τόν ἀγία-σε καί τοῦ ἔδωσε τόση χάρη καί παρ-ρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὥστε τό ἱερό λείψανό του νά ἐπιτελεῖ ἀναρίθμητα θαύματα, διά τῶν ὁποίων ἀπαλλάσσει τούς ἀνθρώ-πους ἀπό τόν πόνο τῆς ἀσθενείας τους καί ἐνισχύει τήν πίστη τους στόν Θεό.

Καί αὐτή ἡ ἀπάντηση πού ἔδιδε καί δίδει ὁ ἅγιος Λουκάς διά τῶν θαυμάτων, τά ὁποῖα ἐνεργεῖ, στούς Χριστομάχους καί ἀσεβεῖς, εἶναι ἡ ἀπάντηση καί ὅλων τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἡ ἀπά-ντη-ση καί τῆς συνεορταζομένης ἀγίας ὀσιομάρτυρος Θεοδοσίας, ἡ ὁποία ἐδιώχθη καί αὐτή ἀπό τόν Χριστομάχο καί ἀσεβῆ εἰκονομάχο αὐτοκρά-τορα Λέοντα, ἐπειδὴ ἀντέ---δρασε στήν προσπάθεια του νά ἀπομακρύνει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Χαλκῇ πύλη, γιά νά μήν τῆς ἀποδίδεται ἡ ὀφειλό-με--νη τιμή στήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ-Λόγου, ὁ ὁποῖος

ένανθρώπησε για τή σωτηρία μας.

Έτσι και ή αγία Θεοδοσία, όπως και ό άγιος Λου-κάς, όμολόγησε τήν πίστη της ενώ--πιον τών χρι-στο-κατηγόρων δι--κα-στών της και όδηγήθηκε στό μαρτύριο, για νά λάβει τόν στέφα-νο τής άφθαρσίας και τή χάρη του Θεού, ώστε νά έπι-τελεί διά τών ιερών της λει-ψάνων και του έλαιου τής καν-δήλας της αναρί-θμη--τα θαύματα και ίάσεις ποικί-λων νό-σων σέ όσους προσέτρεχαν στή σορό της και τήν παρακα-λοϋ-σαν νά τούς χαρίσει τή θερα-πεία.

Όλα αυτά τά θαύματα τών άγίων μας και ιδιαιτέρως του άγίου Λου-κά, πού τόν έχουμε ανάμεσά μας και τόν αισθανόμεθα ζωντα-νό δί-πλα μας, νά θεραπεύει έδω τούς άδελ-φούς μας καθημερινά, ως στη-ρίζουν και έμάς πού τόν τιμοϋ-με, στήν πίστη μας στον Χριστό, ως μάς ένισχύουν για νά μπορούμε νά αντιμετωπίζουμε τίς προκλήσεις τής άμαρτίας και τής άθείας, οί όποιες έμφανίζονται μέ διάφορες μορφές και μέ πολλούς τρόπους και στίς ήμέρες μας, και έσχάτως, μέ άφορμή τούς περιορισμούς πού επέβαλε ή πανδημία πού έπληξε και τήν πατρίδα μας, μέ τήν άμφι-σβήτηση τής ιερότητος του μυστη-ρίου τής θείας Εϋχαριστίας.

Άς μήν παρασυρόμεθα από όσα λέγο-νται γύρω μας, άκόμη και από επί-σημα χείλη, αλλά ως μένουμε έδραϊοι και άμετακίνητοι στήν πί-στη μας στον Θεό, ό όποιος άνα-δεικνύει τούς άγίους του σέ κάθε έποχή και άκόμη και στίς ήμέρες μας και τούς δοξάζει διά τών άνα-ριθμήτων θαυμάτων, τά όποια ένερ-γοϋν διά τής χάριτός του τά ιερά λείψανά τους. Άς τόν εϋ-χαριστοϋμε και ως τόν δοξά-ζουμε, τιμώντας και δοξάζο-ντας τούς άγίους, τιμώντας και δοξάζοντας και τόν άγιο Λουκά, τόν ιατρό και θεραπευτή, τόν όποιο έορτάζουμε σήμερα και αύριο έδω στήν Ίερά Μονή μας και στον πανηγυρίζοντα ιερό ναό του.

Στήν αρχή τής όμιλίας μου προέταξα τούς στίχους αυτούς του ύμνογράφου: «Ίδετε οί Χριστομάχοι, και σύνε-τε οί άσεβεΐς· πώς έκ γυμνών όστέ-ων, ίάσεις πηγάζουσι;» Και τό λέγω αυτό, διότι τήν περασμένη Τρίτη, μετά από τήν Παράκληση πού κάθε Τρίτη τελοϋμε έδω στον ναό του άγίου Λουκά, παίρνοντας τό ιερό λείψανο για νά τό μεταφέρουν οί πατέρες στό μοναστήρι, για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια βγήκε τέτοια εϋωδία! Και όχι μόνο εϋωδία άρρητη αλλά και μύρο από τό λείψανο τό όποιο προσκυνοϋμε, τό λείψανο του άγίου Λουκά. Άς έρθουν αυτοί οί άπιστοι νά μάς ποϋν πώς από αυτά τά γυμνά τά όστέα βγαίνει τέτοια εϋωδία, βγαίνει τέτοιο μύρο. Όλα όμως αυτά γίνονται για μάς, για νά μάς στηρίξουν στήν πίστη, για νά μάς ένισχύσουν τή βεβαιότητα ότι όσοι και νά βάλλουν έναντίον τής χάριτος του Θεού και του άγίου Πνεύματος δέν μπορούν νά επιτύχουν τίποτε. Όσο πολεμοϋν, τόσο πιό δυνατή θά γίνεται ή Έκκλησία και τόσο περισσότερη χάρη θά έχουμε από τόν Πανάγιο Θεό και τούς Άγίους. Αμήν

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ:

«Τούς προσερχόμενους ἐν τῷ σε-πτῷ, ἱερῷ ναῷ σου, ἐν Βεροῖᾳ, πά-τερ Λουκᾶ, ... ναούς δόξης Κυ-ρίου, γενέσθαι πρέσβευε».

Αὐτή τή θερμότατη ἱκεσία πρὸς τὸν ἐορταζόμενο σήμερα καὶ ἰδιαι-τέρως τιμώμενο στήν Ἱερά μας Μονή καὶ στήν Ἱερά Μη-τρόπολή μας, ἅγιο Λουκᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Συμ-φερουπόλεως, τὸν ἱατρό καὶ θε-ραπευτή, ἀναπέμπει ὁ ὕμνο-γρά-φος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκ μέρους ὅλων τῶν προσερχομένων στὸν ἱερό του ναό καὶ προσκυνούντων τὰ σεπτὰ καὶ χαριτόβρυτα λείψα-νά του.

Καὶ τί τοῦ ζητᾶ; Τοῦ ζητᾶ νὰ πρε-σβεύει στὸν Θεό νὰ γίνουμε ὅλοι οἱ προσκυνητές του «ναοὶ δό-ξης Κυ-ρίου», νὰ γίνουμε δηλαδή ὅλοι ἐμεῖς πού ἤρθαμε σήμερα γιὰ νὰ τιμήσουμε τὸν ἅγιό μας καὶ νὰ ἀσπασθοῦμε τό θαυματουργό καὶ μυρόβλυτο λείψανό του, αὐτό πού ἔγινε καὶ ὁ ἴδιος. Νὰ γίνουμε ναοὶ Θεοῦ ζῶντος καὶ νὰ δοξάζουμε τὸν Θεό «ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν», ὅπως μᾶς προ-τρέπει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπό-στολος Παῦλος.

Διότι, ἐάν σήμερα τιμοῦμε τὸν ἅγιο Λουκᾶ καὶ δεχόμεθα τὴν εὐ-λογία καὶ τὴ χάρη ἡ ὁποία ἐκπη-γάζει ἀπὸ τὰ ἱερά λεί-ψανά του, αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χάρι-τος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐνοικεῖ σέ αὐτά, ὅπως ἐνοικοῦσε καὶ στό σῶ-μα του ἐν ζωῇ.

Ὁ ἅγιος Λουκᾶς εἶχε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶχε καταστήσει τὸν ἑαυτό του κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ του, ἡ ὁμολογία του, ἡ δια-κονία τῶν ἀδελφῶν του, ἡ ὑπο-μο-νή καὶ ἡ καρτερία του στοὺς διωγ-μούς, τίς ἐξορίες καὶ τίς φυ-λα-κί-σεις ἦταν ὅλα πρὸς δόξαν Θεοῦ. Γιατί γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπη-ρε-τοῦ-σε τούς ἀνθρώπους ὡς ἱατρός καὶ ὡς Ἐπίσκοπος· γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν δεχόταν νὰ ὑπο-κύψει στίς πιέσεις πού τοῦ ἀσκοῦσε τό ἄθεο καθεστώς νὰ ἀρ-νηθεῖ τὴν πί-στη του, νὰ μὴν κάνει πρὶν ἀπὸ τό χειρουργεῖο τὴν προ-σευ-χή του καὶ νὰ μὴν δίδει τὴν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀσθενεῖς του πού τὴ ζητοῦ-σαν.

Ὅλες οἱ δοκιμασίες πού ὑπέμεινε ὁ ἅγιος Λουκᾶς ἦταν γιὰ ἐκεῖνον «τά στίγματα τοῦ Χριστοῦ», τὰ ὁποῖα ἔφερε «ἐν τῷ σώματί του», κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα ἀπόστο-λο Παῦλο· ἦταν στίγματα πού ἔφθει--ραν τό χοῖκό σῶμα του καὶ συσ-σώρευαν ἀσθένειες καὶ πό-νους, ἀλλὰ συσ-σώρευσαν συγχρό-νως καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τὸν ἀγίαζε ὄχι μόνο ψυχικά ἀλλὰ καὶ σωματικά, καὶ καθιστοῦσε τὴν ὑπαρ-ξή του «ναόν δόξης Κυρίου».

Αὐτό ὅμως τό ὁποῖο ἐπέτυχε ὁ ἅγιος Λουκᾶς ἔχουμε καὶ ἐμεῖς, ἐάν θέλουμε, τὴ

δυνατότητα νά τό ἐπιτύχουμε στή ζωή μας. Καί μπο-ροῦμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, πού ἐπικαλεσθήκαμε, νά τό δοῦμε νά πραγματώνεται προο-δευτικά στή ζωή μας. Διότι ὁ Θεός δέν στερεῖ τή χάρη του ἀπό κανέ-ναν, οὔτε ἄρ-νεῖται νά ἐνοικήσει στήν ψυχή μας, ἄρκεῖ νά βλέπει τήν προσπά-θειά μας καί τή διά-θε-σή μας νά τόν ἔχουμε μέσα μας, νά ἐπιθυ-μοῦ--με καί νά ἐπιδιώκουμε νά ζοῦμε μέσα στήν παρουσία του. Διότι αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦμα, τό ὁποῖο ὅλοι μποροῦμε νά τό ζήσουμε, ἐάν τό θέλουμε καί ἐάν τό πιστεύουμε.

Καί μποροῦμε νά τό ζήσουμε με-τέχοντας στό μυ-στήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, στό ὁποῖο δέν ἀναπα-ριστοῦμε ἀπλῶς αὐ-τό τό ὁποῖο τέ-λε-σε ὁ Κύ-ρι-ός μας κατά τόν Μυ-στι-κό Δεῖ-πνο, ἀλλά κοινωνοῦμε τό Σῶ-μα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐνω-νό-μα-στε μαζί του καί τόν ἔχου--με μέσα στήν ψυχή καί στό σῶμα μας, ἔστω καί ἂν κάποιοι τό τελευταῖο διάστημα φαίνεται ὅτι δέν τό πι-στεύουν. Κι ὅχι μόνο δέν τό πι-στεύ-ουν, ἀλλά διαβάλλουν καί τήν πίστη τῆς Ὁρθο-δόξου Ἐκ-κλη-σίας μας καί βλα-σφημοῦν τό Ἅγιο Πνεῦμα τό ὁποῖο μετα-βάλλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χρι-στοῦ, λέγοντας ὅτι εἶναι δυνατόν νά μεταδοθοῦν δι' αὐτοῦ ἀσθέ-νει-ες.

Σέ ὅλους αὐτούς ἀπαντᾷ σήμερα ὁ ἅγιος Λουκᾶς τονίζοντας σέ μία ὁμιλία του τήν ἀλη-θινή παράδοση τῆς Ὁρθο-δό-ξου Ἐκκλησίας μας.

Κάποια γυναίκα, λέει, στή Ρώμη, ἔψησε πρόσφορα καί τά πῆγε στόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Διάλογο, πάπα Ρώμης. Ὅταν πλησίασε νά κοι-νω--νήσει, γέλασε, καί ὁ ἅγιος τήν ρώ-τη-σε: «Γιά ποιόν λόγο γέλα-σες;» «Πῶς νά μήν γελάσω», τοῦ εἶπε, «ἐγώ ἡ ἴδια ἔψησα τόν ἄρτο καί ἐσύ λές ὅτι αὐτό εἶναι ἀληθινό Σῶμα Χριστοῦ;»

Τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί προ-σευχήθηκε στόν Θεό νά πείσει αὐ-τή τή γυναίκα ὅτι μεταλαμ-βά-νει τό ἀληθινό Σῶμα καί τό ἀληθινό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καί μέ τήν προσευχή του ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μετατράπηκαν ξαφνικά σέ ἀλη-θι-νό ἀνθρώπινο σῶμα καί αἷμα.

Βλέποντας αὐτό ἡ γυναίκα ἄρχι-σε νά τρέμει ἀπό φόβο. Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος προσευχήθηκε πάλι καί τό σῶμα καί τό αἷμα μετατράπηκε ξανά σέ ἄρτο καί οἶνο.

Τό μεγάλο αὐτό θαῦμα τῆς μετα-βολῆς τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἶνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, συνεχίζει ὁ ἅγιος Λουκᾶς, τό γνωρίζουμε ἀπό πολλούς βίους ἁγίων, μεταξύ αὐτῶν καί ἀπό τόν βίο τοῦ ὁσίου Σεργίου τοῦ Ραντονέζ.

Ὅταν τελοῦσε κάποτε ὁ ὁσιος τή θεία Λειτουργία καί ἐκφωνοῦσε τά τε-λευταῖα λόγια τοῦ μεγάλου αὐ-τοῦ Μυστηρίου, «Μεταβαλὼν τῷ Πνεύ-μα-τί σου τῷ ἁγίῳ», ἕνας μα-θη-τής του εἶδε ὅτι ὁ ὁσιος Σέργιος περικυκλώθηκε ὁλόκλη-ρος ἀπό

φλόγα. Καί ἡ φλόγα αὐτή ἔφυγε ἀπό τόν ὄσιο καί μπῆκε μέσα στό ἅγιο Ποτήριο μέ τόν οἶνο.

Αὐτό ἀποτελεῖ μία ἐμφανῆ ἀπό-δει-ξη τῆς παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος στό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό ὁποῖο καθιστᾷ καί ὅσους μεταλαμβάνουν μέ πίστη καί ἐν καθαρῷ συνειδóτι «ναοὺς τῆς δόξης τοῦ Κυρίου».

Αὐτή τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτή τήν πίστη μας θά πρέπει νά ὁμολογοῦμε καί ἐμεῖς, ὅπως τήν ὁμολογοῦσε καί ὁ ἅγιος Λου-κᾶς, τοῦ ὁποῖου τή μετα-κομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων στήν Ἱερά Μονή μας ἐορτάζουμε σήμε-ρα, σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀμ-φι-σβητοῦν τή δύναμη καί τό θαῦ-μα τοῦ μυ-στηρίου τῆς θείας Εὐχα-ρι-στίας, ἐάν θέλουμε νά τιμοῦμε πράγματι τόν ἅγιο Λουκᾶ καί νά τοῦ ἐκφρά-ζουμε τήν εὐγνωμο-σύ-νη μας γιά τίς ἄπειρες δωρεές του καί ἐάν θέλουμε νά εἶναι καί γιά μᾶς ἀκοί-μη-τος πρεσβευτής στόν θρόνο τοῦ Κυρίου μας.

[ΠΛΗΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ](#)